

Pákistán

Setkání střední generace: o humanitární misi v Pákistánu [11]

Otevřená nebesa — Kázání Pavla Filipiho [2]

Báječný bál — 14. ročník evangelického plesu [2]

Sborová solidarita II. — Představujeme partnerské sbory a organizace [6]

Recenze knih ze sborové knihovničky [10]

Otevřené staršovstvo [11]

Otevřená nebesa

Kázání bratra prof. Pavla Filipiho na Vinohradech 26.12.2005

Zjevení 7,9-17

Čtení: Sk 7,54-60

9Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílé roucho, palmové ratolesti v ruce. 10A volali velikým hlasem: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi.“ 11A všichni andělé se postavili kolem trůnu, kolem starců i těch čtyř bytostí a padli před trůnem tváří k zemi, 12klaněli se Bohu a volali: „Amen! Dobrořečení i sláva a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků. Amen!“ 13Jeden z těch starců na mne promluvil: „Kdo jsou a odkud přišli ti v bílém roucho?“ 14Řekl jsem: „Pane můj, ty to víš!“ A on mi řekl: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově. 15Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí; a ten, který sedí na trůnu, bude jim záštitou. 16Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, 17neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu s očí.“

První křesťanský mučedník, jehož památku církev položila na den hned následující pro dnu Božího narození, Štěpán, jak jsme četli, ušel nebesa otevřená. A záhy na to skončil, ukamenován kameny svých pronásledovatelů. Ale ještě stačil sdělit, co tam, v tom otevřeném nebi, uviděl: Syna člověka stojícího po pravici Boží.

Také jiný svědek Páně, jistý Jan, je-

hož svědectví se dostalo do bible jako její poslední kniha s názvem Zjevení Janovo, také tento Jan ušel otevřená nebesa. A také on popsal, co tam viděl: něco podobného jako Štěpán, ale líčí to podrobněji. Také on vidí Boha na trůnu a po jeho boku Syna člověka (zde: Beránka); ale to nejsou jediní dva, kteří obývají nebeskou prostoru, jsou tam i další. Jak to vidí Jan, v nebi je plno.

Kdy se člověku poštěstí, aby viděl do nebe? Musí být na popravišti, v posledních minutách života jako u svědkamučedníka Štěpána, nebo ve vyhnanství a žaláři, jako tomu bylo u svědka (možná též mučedníka) Jana? Četli jsme, že lidé na pokraji smrti mají různé zážitky a různá vidění. Ale že by viděli otevřené nebe a trůn a Syna člověka a kolem veliký zástup, to neříká žádný z nich. A proč bychom vůbec měli o to stát, abychom viděli do nebe? Neměli bychom si spíše hledět země? Vždyť zde na zemi je tolik složitých věcí, tolik problémů, tolik strádání, tolik pokušení, tolik bojů, o nichž nevíme, jak skončí! Výhledy země jsou potmělé, sama existence země a budoucnost života na zemi je nejistá — a my bychom měli hledět kamsi do nebes? Nejedna z našich současníků, a prosím vážných současníků, se nás takto ptá podobně, jako se ptali andělé Ježíšových učedníků při jeho nanebevstoupení: „Co tu stojíte a hledíte k nebi?“

Nu, popravdě řečeno, my křesťané zase až tak často k nebi nehledíme. Proč bychom měli? Proč? Inu právě proto, že je na zemi tolik složitých věcí, tolik problémů, tolik strádání, tolik pokušení, tolik bojů, o nichž nevíme, jak skončí, že výhledy země jsou tak potmělé a sama

existence země a budoucnost života na ní je nejistá. Právě proto. Nebe je šifra, šifra za budoucnost. Není to cosi **nad** našimi hlavami, ale to, co je **před** námi, před církví, před kulturou, před lidskou rodinou, před zemí a vesmírem. Nedávné debaty ukazují, že ani mezi vědci není jistoty o tom, jak země a život na ní vznikl, odkud pocházíme. Otevřené nebe chce (symbolicky) říci, kam směřujeme. Nevíme přesně, jak to **bylo** se vznikem života. Ale otevřené nebe chce říci, jak to **bude** a jak skončí ty všechny složité věci, problémy, strádání, pokušení a boje.

A nyní už sledujme, jak to vidí Jan. Především, řekli jsme: on vidí nebe zalidněné. Ne prázdné, nevidí tam jen Boží trůn a Beránka po pravici, ne prostor, kde se prohánějí jen andělé. On vidí, že tam je *veliký zástup, že by jej nikdo nedovedl sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků*. Do nebe, do budoucnosti, nebudou mít přístup jen některé rasy, kmeny, národy, jazyky. Nejen Evropané, nejen naše bílá, humanistická, demokratická civilizace. Nespočitatelný zástup. Už Abrahamovi Hospodin zaslíbil, že jeho potomstva bude tolik, jako písku na mořském břehu anebo jako hvězd na obloze: Nikdo to nespočítá. Tedy nepočítejme. Ani my.

A Janovo líčení ještě doplníme: nejen ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, nýbrž i ze všech konfesí a církví. Zemřelý papež Jan Pavel II. v jedné encyklice poukazuje na to, že „nebeská církev“ není rozdělená podle konfesí. Tam jsou všichni pohromadě, mučedníci jako Štěpán, Justin, Polykarp, Perpetua a Felicitas, Vojtěch, Jan Hus až do toho posledního umučeného Bohoeffera... a všichni svatí mimořádného života jako Benedikt, František, Luther, Matka Tereza... A s nimi mnozí bezejmenní, kteří statečně zápasili o víru ve svých rodinách a zaměstnáních, jejichž jména historie nedochovala. Ne, nedopocítáme

se. Takže nepočítejme.

Tak tedy nespočetný zástup. Ale co oni tam (v nebi) dělají? Oni *volají* a my bychom mohli přímo říci: Oni zpívají, protože jejich volání má rytmickou formu básnické, písňové skladby. Volají, zpívají: *Díky Spasiteli Bohu našemu, sedícímu na trůnu a Beránkovi... Amen, dobrořečení i a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu. Amen.* Co to je? Vždyť oni tam slaví bohoslužbu. Ano, oni slaví bohoslužbu. Je to velká slavnostní bohoslužba, jakou my dokážeme napodobit jen zčásti, neboť ji neslavíme se všemi, kteří „do nebe“ patří, a někdy si i na tom zakládáme, že naše bohoslužba není „katolická“ nebo „charismatická“ nebo jiná, nýbrž jen a řádně evangelická. Ale zase: Když slavíme svou bohoslužbu, už jakoby směřujeme k bohoslužbě nebeské, už se jí jakoby tápavě dotýkáme, už ji předchutnáváme, jako kuchařka ochutná pokrm, který je ještě na plotně, než jej ponese na stůl.

Tak tedy bohoslužba je naší budoucností. Už když Bůh stvořil sobotu, den odpočínutí a slavení, dal tím jasný ukazatel: Až skončí všechny boje a všechna protivinství, bude se už jen slavit. Takové je určení, které dal svému stvoření.

A povšimneme si také, kolikrát se v té nebeské liturgii vyskytuje slovo „děkovat“, „díky“, „dobrořečit“, aj. V naší křesťanské bohoslužbě (a také židovské), protože ještě nejsme „v nebi“, se objevují i jiné tóny: nárek, stížnost, prosba, naléhání. Ale máme vědět, že ze všeho toho jednou zbude již jen děkování. A že i dnes, když se nám na rtech poctivě objeví modlitba děkovná a píseň chval, když slavíme večeři Páně, eucharistii neboli díkůvzdání, se už dotýkáme bohoslužby nebeské, už ji předem chutnáme, už dosahujeme k tomu, co jednou bude již normální, standardní, přirozené, to nej-přirozenější ze všeho. Děkovat, mít komu děkovat, vědět, komu děkovat: k tomu

nás zve pohled do otevřeného nebe, který nám prostředkuje svědek Páně Jan.

Jenže abychom nemohli do nebe skočit tak rovnýma nohama, vrací nás další líčení docela na zem. *Kdo jsou a odkud přišli ti v bílém rouchu?* Kdo jsou ti, kteří slaví tu nebeskou liturgii oděni v bílý šat, který se navlékal (a někde dosud navléká) těm, kdo byli právě pokřtěni? A odpověď zní: *To jsou ti, kteří přišli z velikého souzení a vyprali svá roucha a vybilili je v krvi Beránkově.* Takže: Z velikého souzení teprve do nebe. Ale o jakém souzení tu je řeč? Z toho, že tradice zařadila toto čtení na svátek prvního mučedníka Štěpána, bychom se mohli domnívat, že jsou to křesťanští mučedníci, kteří svou věrnost Kristu zaplatili krví. Ovšemže i ti do toho nespočítatelného zástupu patří. Ale my tam nebudeme patřit? Vždyť my jsme nepřinesli svědectví krve. Jenže ani ti mučedníci neseprali svá roucha ve **vlastní** krvi, nýbrž *v krvi Beránkově.* Jejich šat zbělel, když oni ve víře a naději přijali Kristův kříž jako znamení vítězství a naděje, když uznali obět' jako spolehlivou cestu k budoucnosti. A co jejich souzení, naše souzení? Je v tom, že nic nenasvědčuje tomu, že by kříž Beránkův byl již vítězstvím a že by obět' měla budoucnost. Všechno mluví proti tomu, ano i naše vlastní srdce nás zrazuje, naši vrstevníci, a někdy i naše děti a vnuci tuto cestu odmítají; snad nás lidé za tu naši víru již nepronásledují a nekamenují, snad se nám pro ni ani nevysmívají, ale je to souzení, zápas s pochybnostmi a protivenstvími, kterými nás pronásleduje pohled na celkový stav církve a světa a někdy i falešní proroci v církvi, zápas s výsměchem, kterým se na nás občas zašklebí naše nitro, jako se šklebilo již na

první generaci křesťanů: „Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od stvoření světa.” Kde je vidět vítězství ukřižovaného Beránka? Kde zůstala všechna ta velká slova zaslíbení, která nad námi byla pronesena při našem křtu? Kde je jaký doklad toho, že to vše není jen grandiózní iluze, rafinovaný sebeklam, zbožné sebeukájení slabochů?

Takové souzení. Ať se přihlásí ten z vás, který jím nikdy neprošel. Ale do takového souzení mluví svědek Páně Jan a otevírá nad ním nebe. Křesťané sebejistí, křesťané ocelové víry, církve neomylné pravdy, společenství, kde souzení a pochybnosti platí za slabost — ti to nepotřebují. Ale my to potřebujeme. Povšimněme si: Je řečeno, odkud přicházejí ti účastníci nebeské bohoslužby. Přicházejí *z velikého souzení.* Ale odtud jen přicházejí. K velkému souzení nesměřují. Naše souzení je počátkem anebo i průběhem naší životní cesty. Ale ne jejím cílem. A svědek Páně, který viděl otevřené nebe, otevřenou budoucnost, nám zvěstuje, jak to s námi **bude**: *A ten, který sedí na trůnu, bude jim záštitou. Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života.* Povede je: odkud? Z velikého souzení. Ale ne do velikého souzení. Povede je k pramenům vod života, k nebeské slavnosti díkyvzdání. *A Bůh jim setře každou slzu s očí.* Všimněme si: nikdo se tu netváří, že by těch slz nebylo nebo že by on o nich nevěděl. On ví o každé naší slze. Ale on ji setře, a již stírá, když nám vkládá do úst píseň vděčnosti.

□ **Báječný bál**

Žáci učiliště SOU Spojovocí by asi byli velmi vyvedeni z míry, kdyby večer v pátek 13. 1. zavítali do své školy. Černé kočky ani rozbitá zrcadla by je určitě nepřekvapily, ale dívky s odvážnými výstřihy, rozparky a v šatech neméně nápadných barvách, muži s košilemi a zlatými řetězy á la Frank Zappa, latinské rytmy z tanečního sálu, přečpaná šatna a v tom zmatku se sem tam mihne mladý muž v poně a sombrero, to by ve své oblíbené škole jistě nečekali...

Ovšem ti, kteří přišli na Báječný bál, 14. ročník evangelického plesu, tentokrát ve stylu Latinské Ameriky, ten milý zmatek věřím přivítali... Jednou z těch, kdo se starali o jejich oblečení, jsem byla i já. Formulku: „Dobrý večer, vaše kabáty, prosím, děkuji, tady máte číslo, taška je pod věšákem, hezky se bavte, nashledanou...“ si myslím budu pamatovat navždy. Byla to ale dobrá zkušenost, odteď budu k šatnářkám milejší...

Ale teď k faktům. Páteční ples se konal pod záštitou pražského SOMu — tedy Seniorátního odboru mládeže, kterého jsem teď také členem — proto ta výpomoc... Akce byla dobročinná, výtěžek šel na Diakonii a vzhledem k tomu, že tancechtivých nejenevangeliků bylo něco ke třem stům, bude tomu odpovídat i vybraná částka.

Přestávky mezi sambou, rumbou, sal-sou a tangem vyplnili styloví moderátoři, profesionální předtančení i závěrečná překvapivá tombola. Komu během vášnivého tance vyhládklo, mohl se občerstvit v bufetu, aby zmírnil napětí, bude-li to on, kdo vyhraje dřevěného pásovce...

Ačkoli pátek nešťastný je den, ne všichni zůstali doma a já věřím, že toho nelitovali....buenas noches...čača!!

Blanka Uličná

□ **Adopce na dálku — něco málo o Indii**

Indie je zemí tisíců barev a vůní. Pouze v Indii najdete zástupce všech světových náboženství, miliardu lidí a obrovskou bídu na jedné straně a vzkvétající softwarový průmysl na straně druhé. Indická republika získala nezávislost 15. srpna 1947. Dnes má tato federace 29 států a 6 teritorií. Indie se rozkládá na ploše 3,2 mil.km². Na jejím území najdete velikány Himalájí, úrodná údolí řek, suché pouště, rozlehlé pláně a krásná pobřeží Indického oceánu.

Projekt „Adopce na dálku“ spolupracuje ve svazovém státě Ándhrapraděš s partnerem Diocesan Educational Society Kurnool (DESK). Tato organizace byla založena s cílem pomoci chudým lidem a zlepšit úroveň vzdělání vesnických dětí, jejichž rodiče nemohou s ohledem na ekonomickou situaci posílat děti do školy; naopak tyto děti musejí pomáhat s prací na polích. V současné době DESK spravuje 48 základních škol, 36 středních škol, 36 internátů a další.

V Ándhrapraděši se mluví jazykem telugu, který patří do skupiny drávidských jazyků. Stát Ándhrapraděš vznikl v roce 1956 a nyní má 76 miliónů obyvatel. Vzhledem k rozvoji informačních technologií patří dnes město Hyderábád k jednomu z nejvyspělejších v Indii; v blízkosti totiž vzniká město Hítec City — oblast s firmami zabývajícími se informačními technologiemi.

A moje rada na závěr zní: Adoptujte dítě v Indii! S jejich rychlým rozvojem a naším socialismem budeme brzy rádi, až oni adoptují nás!!!

Více informací o Indii najdete na:
www.tourindia.com
www.indiaimage.nic.in
www.tourisminindia.com
www.india-tourism.com

Jana Fučíková

Sborová solidarita

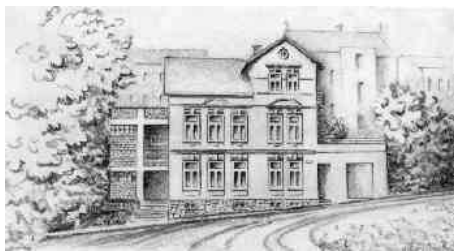
Představujeme partnerské sbory a organizace (2. část)

Při posledním výročním sborovém shromáždění členové našeho sboru odsouhlasili, že část z výnosu domu věnujeme letos mimo sbor — třeba na pomoc Diakonii či jiným sborům, které se ocitly ve velkých finančních obtížích. Staršovstvo volilo pro tentokrát podporu adresnou — tedy nikoliv příspěvek do celocírkevního fondu, ale pomoc zcela konkrétním potřebným sborům a organizacím. Dnes pokračujeme s představováním sborů, které se staly příjemci našeho příspěvku.

jaš

□ Jablonec nad Nisou

Jablonecký sbor řídí osmičlenné staršovstvo, které buduje sbor otevřený směrem do necírkevní veřejnosti města i ekumenicky při zachování nosných tradic českobratrského evangelictví. Pravidelnými každodenními aktivitami jsou bohoslužby, nedělní škola, biblická hodina, konfirmandi, mládež. Před bohoslužbami se schází pěvecký kroužek, který poslouží svým zpěvem o velkých svátcích a nepravidelně i při běžných bohoslužbách. V pondělí se scházejí maminky a tatínkové, kteří jsou na mateřské dovolené s předškolními dětmi. Do tohoto společenství přicházejí i maminky z nevěřících rodin (asi 1/2 účastníků). Při setkání je možnost neformálních rozhovorů s farářem sboru. Uprostřed měsíce mají pravidelné dopolední setkání senioři našeho sboru. Po úvodní pobožnosti, při kávě a malém občerstvení

proběhne krátký program, složený z příspěvků jednotlivých účastníků. Střední generace se schází každý 3. týden v rodině hostitele, který připraví program. Nově se scházejí jednou za měsíc sestry a bratři k modlitebnímu ztišení.

Vedle těchto pravidelných sborových aktivit připravujeme jednorázové akce (např. víkendový vzdělávací seminář „JSEM S TEBOU“, věnovaný problematice péče o těžce nemocné a umírající). Čtyřletou tradici má „Terénní pečovatelská a sociálně pastorační péče Farního sboru ČCE v Jablonci nad Nisou“. Je to služba seniorům přístupná jak členům našeho sboru, tak i ostatním obyvatelům města. Na tuto službu jsme dostali příspěvek z grantu vyhlášeného Libereckým krajem, který pokrývá mzdy včetně

sociálního a zdravotního pojištění (zaměstnanci sboru 2,75 HPP). Pomáháme s osobní hygienou, při oblékání, dále nabízíme jednoduché ošetrovatelské úkony, doprovod, nákupy, příprava oběda, pochůzky po úřadech, donáška léků, údržba domácnosti, velký úklid, dohled na dospělého občana, společník a jiné podle dohody.

Náš sbor patří k těm živějším sborům v ČCE. To však z něj nesnímá takřka každodenní starost o finanční zajištění jeho provozu. Nebudeme-li počítat s penězi na sociální práci, které jsou účelově vázané, pak hospodaření FS každý rok přes veškeré naše úsilí končí nulou. Vedle provozních nákladů sbor poctivě odvádí předepsané částky do personálního fondu. Sborové hospodaření je ještě zatíženo splátkou půjčky u Jeronýmovy jednoty, která byla poskytnuta na dostavbu modlitebny. Celková výše půjček na stavbu činila 1 360 000,- Kč. Sbor uhradil podle předepsaných splátek půjčky tak, že k 28.12.2005 zbývá zaplatit 92 000,- Kč ve dvou splátkách (50.000,- Kč/ročně).

Vinohradský jednorázový dar byl určen právě na splácení půjčky ze stavby.

(z materiálů poskytnutých jablonickým sborem)

□ Klášter nad Dědinou

Farní sbor ČCE v Klášteře nad Dědinou se v poslední době ocitl ve finančních problémech především ze dvou důvodů. Jednak je to sbor rozptýlený na velkém území, kromě sídla sboru jsou tam ještě čtyři kazatelské stanice, členů tam není až tak málo, jsou tam i děti a mladí, kazatelská práce tam je perspektivní,

avšak spojena s velkými náklady cestovními (jinak než autem se cestovat nedá). Dále pak sbor vlastní 6 budov, které musí udržovat; v samotném Klášteře budovy 3 (kostel, faru a tak zvanou Toleranční síň — zimní sál s příslušenstvím), dále sbor vlastní sborovou budovu v Bolehošti a bývalou synagogu v Dobrušce (na obou místech se konají bohoslužby) a kostel ve špatném stavu v Trnově, kde již nejsou členové. Sbor v současné době usiluje jednak o to, aby se zbavil kostela v Trnově (ačkoliv tam nejsou členové, musel v posledních letech sbor vykonat některé práce na věži, aby nedošlo k veřejnému ohrožení), jednak jedná s městem Dobruška o prodeji synagogy, která je vedle muzea; město by stálo o rozšíření muzea do prostor synagogy a zároveň je ochotno poskytnout klášter-

skému sboru věcné břemeno k bezplatnému užívání sálu k bohoslužebným účelům (už jsme v našem seniorátě podobně vyřešili svízelnou situaci jiného sboru, kde také obec byla ochotná ke vstřícnému jednání). Jednání právě

probíhají, sbor je zatím ve velmi obtížné situaci, má dluhy do PF i nějaké další. S bratrem seniorátním kurátorem proto máme za to, že váš příspěvek by v současné době sboru v Klášteře trochu pomohl překonat současné hospodářské problémy, aby perspektivní práce ve sboru mohla pokračovat.

(z dopisu bratra seniora Vojena Syrovátky)

V sousedství fary v bývalé evangelické škole vzniklo v roce 1999 chráněné bydlení pro ženy s mentálním postižením — samostatná buňka Ústavu sociální péče v Opočně. Sbor pomáhá integraci těchto žen do života obce a ony ožívají sborový život při mnoha akcích i bohoslužbách. V loňském roce požádaly o pravidelnou výuku náboženství, takže se naše společenství ještě zintenzívnilo.

(z dopisu faráře sboru bratra Rubena Kužela)

□ Mšeno u Mělníka

Mšeno u Mělníka je malé městečko ležící mezi Mělníkem a Mladou Boleslaví u bran přírodní rezervace Kokořínského dolu. Toto dnes nenápadné městečko má za sebou pohnuté dějiny, jejichž důležitou etapu tvoří i doba české reformace. Po vydání tolerančního patentu náleželi místní evangelíci nejpve dlouho k reformovanému sboru v nedalekých Nebuželích. V roce 1869 bylo Mšeno prohlášeno kazatelskou stanicí nebuželského sboru, roku 1923 byl ve Mšeně ustanoven samostatný sbor, náležející

k podřipskému seniorátu. V roce 1952, kdy podřipský seniorát zanikl, byl mšenský sbor přičleněn k seniorátu poděbrad-

skému, jehož součástí je dodnes. Až do roku 1930 byl mšenský sbor pouze administrován, poté zde působili faráři Vladimír Chvátal, Josef Svoboda, Jan Mikulecký, Jaroslav Vanča, Jana Šimerová, Michal Šimek a Ondřej Kováč, který je současným farářem sboru. Ve třicátých letech byl pro potřeby sboru vybudován kostel s modlitebnou a kolumbáriem a fara.

V současnosti sbor čítá přibližně 200 členů, z nichž se pravidelně bohoslužeb účastní asi 20 členů. Ve sboru jsou zastoupeny všechny generace kromě dospívající mládeže. Kromě nedělních bohoslužeb se scházíme na sborové biblické hodině a jednou měsíčně se koná schůzka střední generace. Farář rovněž pravidelně dochází do domova seniorů v sousedství.

Za finanční dar, který jsme od vašeho sboru obdrželi, jsme pořídili nový kotel na uhlí, čímž se výrazně zlepšily podmínky pro vytápění fary.

Ondřej Kováč, farář ve Mšeně

Z historie vinohradského sboru XXVIII

1942

Na jaře (31.3.) byl zvolen za vikáře sboru Josef Kovář, který nastoupil 1. května. Sbor v této době také rozdělával výnos z jubilejní sbírky, konané již v roce 1940, která vynesla 26.973 K. Výnosu bylo usneseno použít takto: příspěvek do společné církevní pokladny 13.000 K, kazatelské stanici Vršovice 5.000 K, pro práci mezi mládeží 3.000 K, pro kazatelskou stanici v Dobříši 3.000 K, pro sbor v Kobylisích 2.500 K. Dubnové sborové zastupitelstvo vedle schválení účtů a rozpočtu na rok 1942 jednalo i o hospodářské situaci církve a o zvýšení příjmů sborů na platy duchovních. Sbor jednal o kostelnictví nejprve s bratrem Řihou a poté, co toto jednání neuspělo, s bratrem Šípkem, který byl po prověření svého zdravotního stavu za kostelníka přijat.

V roce 1942 požádal výbor kazatelské stanice ve Vršovcích jednak o vydání adres všech členů bydlících v obvodě kazatelské stanice a jednak o vydání vkladní knížky, která byla v depozitu sboru. Dále výbor požádal, aby se jeden

člen staršovstva pravidelně účastnil schůzí výboru a aby kurátor sboru příležitostně navštěvoval bohoslužby v kazatelské stanici.

Na podzim konstatováno, že se příznivě rozbíhá práce v nedělní škole (zapsáno bylo 135 dětí) a také ostatní složky mládeže vyvíjejí živou činnost. Na druhou stranu jednáno o tom, že trvale jsou špatně navštěvovány biblické hodiny.

Na sklonku roku se vršovické kazatelské stanici naskytla příležitost nákupu harmonia za 12.500 K. Vršovičtí požádali o příspěvek 7.500 K, tuto částku staršovstvo za účelem nákupu harmonia uvolnilo.

V listopadu jednáno zejména o přistupujících (bylo přijato 36 členů) a o tom, jak se jim věnovat pastoračně. Pastorační práce byla potřebná zejména u mladých rodin s dětmi. Vzhledem ke snížení státní dotace a z toho plynoucí nutnosti zvýšení kvóty jednotlivých sborů na platy duchovních se v prosinci jednalo zejména o hospodářské situaci sboru a církve.

Podle zápisků br. V. Chadima zpracoval mch

☐ Štědrovečerní večeře

Na Štědrý večer jsme se i tyto Vánoce mohli setkat s některými členy sboru při společné večeři. Ne Páně, i když věřím, že byl též přítomen. Připomínali jsme si příběh jeho narození, jedli, pili a rozbalovali dárky. Díky všem, které večeři připravovaly, všem, kteří pomohli finančně, logisticky... a všem, kteří přišli.

Petr Sláma

Knihy k užítku i potěšení

Již dříve jsme zmínili, že důvěrný vztah k mnoha knižním titulům, které se nacházejí v naší sborové knihovně, mají i mnozí členové našeho sboru, kteří pracovali (nebo pracují) ve vydavatelstvích (např. Kalich, Laichter), ale i tiskárnách (Hencel), nebo jako prodavači v knihkupectvích apod.

Velmi zajímavé jsou například vzpomínky bratra Laichtera, který v letech 1950–1969 pracoval ve vydavatelském oddělení Synodní rady ČCE, resp. bývalé a. s. Kalich.

Zajímavé popisuje například vydavatelskou represí státu na církevní tiskoviny, prováděnou postupným snižováním ročních přídělů tiskového papíru. V roce 1950 bylo k dispozici na knihy 15 tun papíru, na rok následující 12 tun, 1952 jen 8 a posléze jen pět tun papíru, což sotva stačilo na snížený a rozsahově omezený náklad Evangelického kalendáře, na písmáckou pomůcku (Na každý den) a na jednu jedinou tzv. „aktuální“ knížku (v podstatě ale cenzurou vybranou a nucenou).

Naprosto bylo církvi upíráno vydávat mimoto básnickou nebo románovou původní evangelickou tvorbu, což odtrpěla například básnička Rafajová nebo Leontýna Mašínová. Obzvláštní potíže pak byly s vydáváním čehokoliv pro mládež, takže si církev musela vypomáhat různými cyklostylovanými pomůckami, distribuovanými pouze prostřednictvím farních úřadů.

Ke vzpomínkám br. Laichtera se pravděpodobně ještě vrátíme, dnes si hlavně připomeňme, že i na rok 2006 máme k dispozici dvě základní publikace naší církve: Evangelický kalendář a Na každý den. Vydávat je pak dnes možné vlastně v podstatě cokoliv, avšak je na to zapotřebí mít příslušné finanční prostředky (papíru a tiskárenských kapacit je dostatek). Nesmí se však zapomínat na obsahovou kvalitu publikací, aby našly své čtenáře.

Miloš Lešíkar

□ Recenze

Biblický slovník

(J. J. von Allmen, 360 str., Kalich 1991 v Evangelickém nakladatelství Praha)

Jedná se poměrně rozsáhlý, obsažný a důkladný výkladový (pojmový) slovník významných francouzských biblistů. Jeho překladatel, J. J. von Allmen ho označil za „lidovou příručku biblické theologie, jejíž hlavní pojmy jsou řazeny přehledně abecedně“.

Vyznání

(Aurelius Augustinus, překlad M. Levý, Kalich 1990 v ENA, doplněný a upravený přetisk vydání z roku 1926)

Augustinova Vyznání (Confessiones) jsou nejen nejstarší dochovanou autobiografií v Evropě, ale hlavně základním dílem křesťanské myslitelské literatury. Augustin, jedna z největších teologických a filozofických autorit z prvních staletí církve, v nich s naprostou otevřeností líčí své duševní zápasy a duchovní vývoj až do svého pokřtění.

□ **O humanitární misi v Pákistánu**

V počtu mimořádně hojném a věkovém rozpětí mimořádně širokém jsme se ve čtvrtek 19. ledna sešli k setkání nejen střední generace — tentokrát s Hankou Šilarovou, která se v prosinci minulého roku zúčastnila s organizací Člověk v tísní humanitární mise v zemětřesení stíženém Pákistánu. Poutavé povídání bylo doprovázeno množstvím fotografií, které nám trochu přiblížily život v zemi, jež je pro nás vzdálená nejen místně, ale i kulturně. Hančino zaujetí bylo nakažlivé a člověk se při pohledu na zbořené domy, stanové příbytky a vůbec život jaksi z podstaty nemohl ubránit dojmu, jak zbytečně se zpětně zdá naše předvánoční pinožení za dárky, dobrým jídlem a pohodou. Myslím, že leckoho z nás napadlo, že Hančinu odvalu vydat se do nejistých vod obdivujeme a že jsme rádi za její lepší reprezentaci zhýčkané Evropy a třeba i zhýčkaných křesťanů z Korunní 60.

jaš

□ **Otevřené staršovstvo**

V neděli 15. ledna odpoledne jsme se sešli ve sborové místnosti v prvním patře, abychom se sdíleli o životě sboru. Po úvodní pobožnosti bratr Miroslav Filipi vzpomínal na to, jak se zapojil do sborové práce již za dob svého mládí, jaké byly tehdy ve sboru poměry, jak pracovalo staršovstvo, co se dařilo a co ne. Přítomní pamětníci zavzpomínali s ním a ostatní si mohli tehdejší pulzování v důvěrně známých zdech aspoň představit. Při diskuzi došlo i na povídání

o činnosti současného staršovstva — zazněly konkrétní dotazy či připomínky k některým rozhodnutím staršovstva

i k hospodářským otázkám. A to by asi mělo být smyslem této akce — bez emocí si „otevřeně“ promluvit o tom, kam se život sboru ubíral v minulém roce, kde jsme se příliš soustředili na věci nepodstatné a opominuli cosi důležitého a kde naopak i při všech našich nedostatcích Pán Bůh žehnal.

Jana Šarounová

□ **Z jednání staršovstva**

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 12. 1. 2006 mj.:

- přivítalo manžele Strádalovy na začátku jejich práce a služby v našem sboru;
- pogratalovalo presbyteru a správci sborového domu Pavlu Coufalovi k padesátinám;
- s radostí a vděčností vyslechlo z úst Zuzany Bruknerové zprávu o činnosti Mateřského centra v roce 2005;
- projednávalo otázku platů sborových zaměstnanců;
- stanovilo termín výročního sborového shromáždění na neděli 26. 3. 2006.

(es)

□ Sborové akce v únoru

Pondělí	6.2.	16.30	schůzka křesťanské služby
Úterý	7.2.	14.30	koncert pro nejen starší věkem D.Hošková — violoncello, E.Godovská — klavír
Neděle	12.2.	9.30	bohoslužby, káže J. Strádalová
Úterý	14.2.	14.30	setkání pro starší věkem — Strádalovi
Čtvrtek	16.2.	19.30	setkání střední generace — Joel Ruml
Neděle	19.2.	9.30	dětské bohoslužby — Marta Zemánková
Úterý	21.2.	14.30	setkání pro starší věkem — Zikmundovi
Středa	22.2.	10.30	divadélko — J.Vlčková: Popelka
Čtvrtek	23.2.	19.00	schůzka učitelů NŠ
Neděle	26.2.	9.30	bohoslužby, káže J. Strádal st. rodinná neděle — P.Filipi: O Dietrichu Bonhoefferovi
Úterý	28.2.	14.30	setkání pro starší věkem — Strádalovi

Biblické hodiny se konají každou středu od 19.00 hodin.

Děti a mládež mají své schůzky v pondělí.

Čtvrtek	2.3.	19.00	Limská liturgie v Dykově ulici
Pondělí	6.3.	19.00	schůzka hospodářské komise
Úterý	7.3.	14.30	koncert pro nejen starší věkem M.Vilímeč — housle, V.Vilímeč — klavír

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi v programu OpenOffice.org připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**